

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (17^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον 9 Φεβρουαρίου 1919

ΑΡΙΘ. Θ (618)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΦΟΡΟΙ

Ὅσο κι' ἂν διαφωνοῦμε σὲ μερικά ἢ καὶ σ' ἄρκετά μὲ τὸν κ. Ρουσσόπουλο, δημοσιεύουμε τὸ ἄρθρο του μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση, πρῶτα - πρῶτα γιατί φέρνει μιὰ τόσο ἀξιοσέβαστη γιὰ μᾶς ὑπογραφή καὶ δεύτερο γιατί ὁ «Νουμάς» δὲν εἶναι μόνο «φιλολογικὸ» περιοδικό, καθὼς τὸν χαρακτηρίζει ὁ κ. Ρ., μὰ καὶ «ἐλεύθερο βῆμα», ὅπου μπορεῖ ἀπ' αὐτὸ ὁ καθένας νὰ πεῖ ἐλεύθερα τὴ γνώμη του γιὰ ὅποιοδήποτε ζήτημα, ὅσο καὶ ἂν ἡ γνώμη του αὐτὴ εἶναι ὅλως διόλου ἀντίθετη μὲ τὴ δικαίαν μας.

Μὲ ἀπορίαν μου εἶδα εἰς τὸ μοναδικὸν μας ἴσως φιλολογικὸν περιοδικὸν ὁ «Νουμάς» ἄρθρον οἰκονομολογικῆς οὕτως εἰπεῖν φύσεως «οἱ νέες φορολογίες».

Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ μὲ ἐπιχειρήματα ἀοριστολογικὰ μᾶλλον καὶ σχεδὸν κοινοτοπικὰ ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ κράτος μας τὸ ἀστικὸ βάζει τίς φορολογίες αὐτὲς «γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ ἀποτελέσματα ποῦ δὲ στέκονται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τίς καινούριες κοινωνιστικὰς θεωρίες, ποῦ συγκινοῦνε σήμερα τοὺς ἀληθινὰ πολιτισμένους λαούς.»

Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἔτριβα τὰ πονεμένα μου μάτια, εἰς τρόπον ὅπου ἐπόνεσαν περισσότερον διαβάζοντας αὐτὴν τὴν περίεργον συσχέτισιν τῆς σοσιαλιστικῆς ιδεολογίας μὲ τίς νέες φορολογίες καὶ πρὸς τούτοις ὅτι: θὰ πληρώσουν οἱ πικρὰ ἡδὲς γιὰ νὰ δώσῃ τὸ σημερινὸ μοντέρνο κράτος μιὰ ψίχλα ζωῆς στὴ χιλιοβασανισμένη καὶ χιλιομαραζομένη φτωχο-λογία!

Εἶναι τόσο σπουδαῖα καὶ μεγάλα τὰ ζητήματα, ὅπου θίγει τὸ μικρὸ αὐτὸ ἄρθρο τοῦ «Νουμά» ποῦ δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ νὰ κουρεύῃ.

Σὰς λέγω μόνον ὅτι περισσοτέραν σχέσιν ἔχει ἡ γλῶσσα τοῦ Βηλαρά μὲ τὴν τοῦ Κλέωνος Ραγκαβῆ, ἀπὸ ὅσιν ἔχουν οἱ νέοι φόροι μὲ τὸν σοσιαλισμὸν καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε διημευτικοί.

Προσθέτω δὲ ὅτι — καὶ αὐτοὶ εἶνε φυσικοὶ νόμοι ἄγραφοι — ὅ,τι καὶ ἂν κάμετε καὶ σεῖς καὶ οἱ ἀνθρώπινον νομοθέται, τοὺς φόρους καταλήγει νὰ τοὺς πληρώνουν οἱ πολλοὶ καὶ ὅχι οἱ ὀλίγοι. Αὐτοὶ ὅσον πλούσιοι καὶ ἂν εἶνε δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ συντηροῦν ἓνα κράτος, μάλιστα

μὲ τὰς τωρινὰς του ἀνάγκας καὶ ἂν ἀκόμη διημευθοῦν αἱ περιουσίαι των.

Λοιπὸν μὴ αὐταπατάσθε, ἀλλὰ κάμετε τὸ σταυρὸ σας καὶ πάρτετε τὸ ἀπόφαση — αὐτὸ εἶνε ἀδυσώπητος νόμος — ὅτι τοὺς φόρους πρέπει νὰ τοὺς πληρώνωμεν καὶ θὰ τοὺς πληρώνωμεν ἐμεῖς οἱ πολλοὶ ἄστοι καὶ προλετάριοι — μὴ ἐξαιρουμένων οὔτε τῶν Κατιλιναϊκῶν ὑπάρξεων — ἕκαστος ἀναλόγως τῶν δυνάμεων του, ὅπως λέγει ἄλλως τε καὶ τὸ Σύνταγμα μας.

Οἱ φόροι εἶνε ἀναγκαῖον κακὸν ἢ καλόν, ἐφόσον δὲν καταργοῦνται τὰ χρήματα καὶ τὰ ἀστικά κράτη· ἀλλ' οἱ διημευτικοὶ φόροι ἔχουν ἐπιπροσθέτως πρὸς βλάβην τῶν πολλῶν καὶ τὸ μέγα ἐλάττωμα ὅτι καταστρέφουν καὶ τὰς παρικοῦσας ἐργασίαν βιομηχανίας καὶ ἐπιχειρήσεις καὶ διώχνουν ἀπὸ τὸν τόπον τὰ κεφάλαια, τὰ ὅποια θὰ ζητήσουν καὶ θὰ εὕρουν ἄσυλον ἐκεῖ ποῦ δὲν τὰ διημεύουν.

Εἶνε εὐκόλον νὰ πάρτετε ὅπως οἱ Λενινισταί, τὰ χρήματα τῶν ὀλίγων «παρὰ λήδων» τὰ ὅποια ὅμως μικρὰν καὶ ἀνεπαίσθητον ἀνακούφισιν θὰ δώσουν ἐφάπαξ εἰς τὸ σύνολον, ἀλλὰ... θὰ ἐπακολουθήσῃ οἰκονομικοκοινωνικὸν χάος· γρηγορότερα ἂν κάμετε διὰ μιᾶς τὴν διημευσιν, ἀργότερα ἂν τὴν κάμετε λίγο, λίγο.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς φορολογίας εἶνε διαφορετικὴ καὶ ἔχει ἢ πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλην βάσιν.

Ἄς υποθέσωμεν ὅτι τὸ νέον μας ἀστικὸν πάντοτε κράτος θὰ ἔχῃ πληθυσμὸν 8 1/2 ἑκατομμυρίων καὶ ὅτι θὰ χρειάζεται 1000 ἑκατομμύρια δραχμὰς κάθε χρόνον δι' ἑξοδὰ του. Καὶ ἂν στίψετε ὅλους τοὺς παρὰ λήδεις δὲν τὰ βγάξετε αὐτά. Ἀλλὰ θὰ τὰ πληρώσουν ὅλοι.

Θ' ἀναλογοῦν δὲ εἰς κάθε κεφαλὴν 118 περίπου δραχμαὶ ἢ εἰς κάθε οἰκογένειαν 590. Ἐπειδὴ εἶνε τώρα οἰκογένειαι ποῦ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν 590 δραχμὰς ἀλλὰ λιγώτερες, ἐνῶ εἶνε ἄλλες ποῦ μποροῦν νὰ δώσουν περισσότερες ἢ καὶ πολὺ περισσότερες, πρέπει νὰ εὐρεθῇ τὸ μέτρον τῆς πλεον δικαίας καὶ ἀνωδύνου μοιρασιάς τῶν βαρῶν αὐτῶν καὶ ὁ ὀλιγώτερον σκληρὸς καὶ βάρβαρος τρόπος τῆς εισπράξεως, πάντως δὲ χωρὶς φυλακίσεις καὶ προσωποκρατίσεις. Ὅλοι θὰ πληρώνουν· ἄλλοι τὸ 1/2 ἢ τὸ 1/4 ἢ τὸ 1/8 ἢ τὸ 1/10 τοῦ γενι-

κοῦ μεριδίου, ἄλλοι τὸ διπλάσιον, τριπλάσιον, δεκαπλάσιον, κλπ. ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους.

Διὰ τὰ ἄγoura κράτη, ὅπως τὸ ἰδικόν μας, ὅπου ἡ εἰσπραξις τοῦ «ἀμέσου» φόρου φέρει πολλάκις εἰς ἀπιστεύτους σκληρότητας καὶ ἀδικίας, ὁ καλύτερος τρόπος τῆς διανομῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν φόρων εἶνε ὁ ἔμμεσος. Εἶνε ὁ πλεόν ἀνέξοδος, ὁ πλεόν ἀνεπαίσθητος, ὁ πλεόν μαλακὸς καὶ δύναται νὰ εἶνε καὶ ὁ πλεόν δίκαιος καὶ ὡς φωνάζουν ὅσον θέλουν οἱ θεωρητικοσοσιαλιστές.

Αὐτὰ διὰ τὸ ἀστικὸν κράτος!

Ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα ἂν θέλετε νὰ φθάσωμεν εἰς Πλατωνικὴν ἢ Λενινικὴν πολιτείαν, ὅπου κοινὰς φασιν εἶναι τὰς κτήσεις καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ ὅπου ὡς μόνον φόρον θὰ παρέχῃ κανεὶς τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ σύνολον. Οἱ τεμπέληδες θὰ φυλακίζονται ἢ θὰ τουφεκίζονται, οἱ ἄρρωστοι θὰ στέλλονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα διὰ νὰ γίνουν καλὰ καὶ ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἐργασίαν τοῦ χρεωστοῦν.

Εἰς τὸ ἀστικὸν κράτος θὰ πληρώνουν ὅμως καὶ πρέπει νὰ πληρώνουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἰς χρήματα τὸ μερίδιόν τους καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ ἀστοὶ καὶ προλετάριοι. Δὲν ἀρκοῦν διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ κράτους οἱ ὀλίγοι ὅσον πλούσιοι καὶ ἂν εἶνε.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ξέθωρη ἡ φορεσιά του παλαιομένη.
Κι' ἡ Κοινωνία ἀλλάξε : «Ντροπὴ του!
Ποῦ τὴν πεντάρα τόσο ἔχει δεμένη!»

Φανταστὴ καὶ φρέσκα 'ναὶ ἡ στολή του.
Κι' ἡ Κοινωνία ἀλλάξε μὲ φούρια :
«Ντροπὴ του ποῦ ξοδεύει σὲ καινούργια.»

Τίς νύχτες περπατεῖ κ' ἡ Κοινωνία
Ξανὰ φωνάζει ὀπίσω του : «Ντροπὴ του!
Χαμένος νεὶός ποῦ πάει στὴν ἀσωτεία.»

Τρυπώνει ἀπὸ 'νωρὶς στὴν κάμαρὴ του :
«Στενὸ μυαλὸ» γανγίζουν τὰ στόματα
Κι' ἀπάνω του ξεσποῦν ὅλα τὰ σκώμματα.

Σκυμμένο καὶ θλιπτό τὸ μέτωπό του
Κι' ἀπὸ τὸν κόσμὸ πέρα τραηγμένος :
«Λόξα θὰ τοῦρθε, πάει, ἀλλοίμονό του!»

Στὰ γλέντια, στὴ χαρὰ 'ναὶ βουτηγμένος,
Λυσάει κατ' ἀπάνω του ἡ μανία.
τῆς Μέγαιρας ποῦ λέμε Κοινωνία !

Καλαμάτα.

ΠΟΤΗΣ ΨΑΛΤΗΡΑΣ

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μὲ τὸν καιρὸ, τὸ εἶσωμα καὶ τὴ δημιουργικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἱστανικῶν του, τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιβολὴν του, καὶ τὸ παγκόσμιον κυρὸς του ο πνευματικὸς ἰώσους ὠρθονοταν ἀπὸ σταθμὸν σὲ σταθμὸν τοῦ κυκλίου τῶν ἐνεργειῶν του σὺν πελώριος θεῖκος ἰσχυρὸς μεσ' ἀπ' τὴν ἀδυσσο τοῦ λαοῦ του. Ἡ ἱστορία τῶν ἱεροφειτῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἅμα λογαριάζει κανεὶς τὸ θεωρητικὸ μονάχι στοιχείον τῶν ἀναλογίων ζωντανεφε μὲ τὴν ὁράσιν καὶ τὴν ψυχικὴν ποῦ ἀνάπτυξαν στὴν τελευταίαν ἐκατονταετηρίδα οἱ ἰώσοι ἱεροφειτῆς τοῦ Ρωσσικοῦ καὶ γενικοῦ καθαρμοῦ. Καὶ πόρεσαν αὐτοὶ μὲ τὸ λόγο καὶ τὴν πίστη νὰ σκεπάσουν — καινούργια ἀποκάλυψιν τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς — τὸν Ἀπολυταρχισμό μὲ τίς ἀντινομικὰς τοῦ ὑποδλητικότητες. Ἰ' αὐτὸ ἅμα ὠρίμασαν οἱ σκοπιμότητες τῆς ὑψηλῆς προσπάθειας τοὺς ἀνέκρουσαν ὅλα τὰ σείστρα τῶν ψυχολογικῶν τοὺς χτυπώντας στὴν στήθος μὲ στῆθος σ' ἀνοιχτὸ πᾶν πόλεμον τὸ ἑακὸ. Ἀληθινοὶ «εἰς Θεοῦ» ἀπ' τὰ κότεργα τοῦ Καυκάσου, ἀπ' τίς φυλακὰς τοῦ Πετροπολὶόσκι, ἀπ' τὰ δεσμοτήρια τῆς Σιβηρίας, ἀπ' τὴν ἐξορία, τὰ μαρτύρια τῆς θανατερῆς ἀγωνίας μὰ καὶ τὴν ἀταπεινάτην ψυχολογικὴν ἀφοσίωσιν στὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοὺς ἐγράψαν μὲ τὸ αἷμα τοὺς, τὴ χολὴν τοὺς, τὴ φλόγα τοὺς, τὸν ψυχισμό τοὺς καὶ τὴν ἀποκαλυπτικὴν μανίαν τοὺς τὴν Καινούργια Ἐπαγγελία. Καὶ χτυπώντας σὺν ἤρθε τὸ πληροῖμα τοῦ χρόνου μὲ τὴν ρομφαία τοῦ λόγου τοὺς καὶ τὸν χειρὸν τῆς ὀργῆς τοὺς τὴν Ρωσσικὴν γῆν εἶδαν ν' ἀναβλύξῃ πρόθυμα καὶ πλουσιόπαρχα τοῦτῃ τὸ θεῖκὸ μᾶνα γιὰ τοὺς ἰώσους πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅλης τῆς Οἰκουμένης.

II

Ἄς δοῦμε τώρα τί ἀκριβῶς εἶνε ὁ Μαξιμαλισμός. Ὡς σύστημα θεωριῶν κ' ὡς προσφορὰ ζωῆς. Κ' ἔχοντας στὸ νοῦ μας σ' ὅτι προείπαμε στὴν περασμένη συνέχεια τοῦ δευτέρου μέρους τῆς μελέτης αὐτῆς, ἄς ζητήσουμε νὰ καταλάβουμε ποῖα θᾶνε ἡ στάσις τῶν ἰώσων καὶ πὺ γενικὰ τῆς ἄλλης Ἀνθρωπότητος ἀπέναντι στὸ Μαξιμαλισμό.

Καὶ θυμᾶμαι στὸ σημεῖο τοῦτο μὲ μιὰ μυστηριακὴ γητεία τί μοῦπε μιὰ χειμωνιάτικη, μιὰ λευκὴ νύχτα στὴ Γενεὴν ὁ Βλαδὶμηρος Λενίν. Στὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ ἱεροφειτῆ τοῦ Ρωσσικοῦ Μαξιμαλισμοῦ νοιώθω πὺς λάμπει καὶ καίγει ὅλη ἡ θεία οὐσία τῆς σημερινῆς προσπάθειας του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Κόσμου.

Ἐμεῖς οἱ ἰώσοι, ποῦ πήραμε συναισθησὴν τοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ, ἄρχισε χρυσταλλομορφος καὶ ἀναλλοίωτος ὁ Βλαδὶμηρος Λενίν, μισοῦμε θανάσιμα τὴ σημερινὴ Ἀνθρωπότητα. Ὁ πολιτισμός της, ἡ συνειδησὴς της, ἡ τελικότητά της μᾶς γιομίζουν ἀπὸ περιφρόνησιν. Σήμερα βασιλεύει ἡ ἀριστοκρατία τῆς πονηρίας, τῆς μικροπρέπειας, τοῦ ἀλλοπροσαλλισμοῦ γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς εὐκόλης εὐτυχίας: "Ὅτι βρίζεται δομένο ἀπὸ Ὑψηλὴ Χάρη στοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνο μονάχα σταδιοδρομεῖ μὲ τοὺς νόμους τῆς τελείωσης. Ἡ τέχνη, ἡ μουσικὴ, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἔρευνα. Ὅτι ὅμως ἀφῆθηκε στὴν ἐλεύτερη βούλησιν τῶν ἀνθρώπων σαχατεύτηκε, ἀλλοιόμορφισε καταχωνιάστηκε. Ἡ ἠθικὴ, ὁ κοινωνικὸς καὶ πολιτικὸς βίος τῆς Γῆς. Πάρτε στὸ νόημα τοὺς τὰ λόγια μου. Ἄστε λεύτερη τὴν αἰσθησὴν σας.